

Велимир Петров
Хрисима оскъдица

– Небето се стиснало, едно такози, само една оскъдица у него! – подхвана разговор Нашу Цецу, в първо лице единствено число, докато се изхлузваше от фургона.

- Нито светлик, нито ръмтоли като хората, нито нищо!
- И нищото му едно такози, само една оскъдица у него...
- Нищо, нищо, ама бая нещо отъмкнаха... от нищото...
- И още мъкнат!
- К'во мъкнат? То няма к'во...
- Няма, няма, ама на. Ако няма друго, бройката ще отъмкнат.
- Ще видя тогази един нощен пазач...
- Че и дневен!
- Денонощен... и снощи цяла вечер.
- Мераклии мно-о-го!

Нашу Цецу и кьорцавата ограда взаимно се подпряха в не много стабилно отношение, досама пътя.

- То и стабилността е в оскъдица.
- Добре, че я подпирам тази стабилност.
- Затова плащат, я.
- Подпират финансово.
- А не съм подпирал, а не са подпряли!

– Бау! – каза Цецув Мечу, нещатната бройка помощник-пазач на Обекта, като обърна внимание към особата си.

– Бау, я! – съгласи се Нашу Цецу и нежно отвинти един кърлеж от бузата му. – Когато ти... вадят кърлеж от едната буза, подложи си и другата, ясно ли е Цецув? – посвети го във вероучението той.

- Дай да видим и раните! Затварят ли се?
- Цецув, Цецув Мечу, дъртъо льо, как те бях отписал аз тебе...
- Дъртъо бил, нам к'во, само с децата играел...
- За нищо не ставал, не ръмжал, не лаел, не чувал, не виждал...
- Само лапал, в тази оскъдица, пенция нямал.
- Бил социално слаб...
- Ами! Социално силен си ми ти!
- Юнак си ми ти, Цецув, дърт юнак!

– Пак се разтреперих, е на! Седмица мина, още не си намирам де мий душевния комфорт.

– Душевен комфорт! След седем вълка на шест кучета и един Нашу Цецу с овцете на пол'вин селу, според реда си за месеца.

– Според реда си за месеца и с пищова на унуката. Уж с капси, пък гърми като топ.

- Гърми, гърми, да плаши саде дъртите овце.
- От гърмела на вълците им се от'гаря апетита.
- Най-свирепото куче, на Мокрото, още виси на парцали по драките.
- Не може да го прежали, човекът. И с право.
- Ти уми очите на кучешката гилдия, дъртъо мой, Цецув Мечу!
- Туй немски овчарки, туй каракачанки, туй нам к'ви си...
- Поведи ги като някой войвода, като някой пълководец...
- Като някой... е-е-ей, като нам 'къв... вожд!
- Подвиха си опашките, недните му, изпонахапани...
- Оставиха двама... на дар-перан разчепкани.
- Цяла нощ вияха от яд и злоба...
- Ще ми се мерят те с Цецув Мечу!
- С войводата ми! Ами!
- Ами, я! О-о-о!

Цецув Мечу не беше свикнал на подобни хвалби, какво пък, времето е такова, трябва да си гледа работата. Затова го хранят – кочан царевича на ден. Другото – самоиздръжка. Засрами се, мушна смутено с муцуна стопанина си в прегъвката на коляното и прекоси пътя. Там клекна и вече от дистанция, впери в него верни очи.

Нагоре по пътя, нейде из оскъдицата на светлика, нещо зажълтя и след малко отцеди една „Нива“ на ниска предавка и високи обороти. Хванал волана някак чиновнически, един хрисим чичка подмина Нашу Цецу, на около двадесетина метра несръчно спря и даде заден ход.

- Ще пита нещо, не е тъдявашен.
- Да пита, нали сме хора...

Хрисимият се изравни с Нашу Цецу, засуети се нещо, от непохватност ли, що ли, смъкна другото стъкло и... от упор застреля кучето. Прибра грижливо огромния служебен пистолет и още по-хрисимо си замина.

Нашу Цецу?... Нашу Цецу безпаметно пренесе Цецув Мечу на ръце до фургона, дълго и неразбиращо гледаше невидящо в оскъдицата.

- Защо, бе хора? Как може бе, в тази оскъдица, при тия вълци...
- Вие хора ли сте, бе хора...

Декември 1996 г.

КРАЙ

© 1996 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11028>]